

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6
The 6th STOU National Research Conference

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การสอนแบบย้อนกลับ
นักเรียนระดับประถมศึกษาในโรงเรียนกวดวิชา จังหวัดหนองคายสำหรับ
The Effects of Learning Activities Management Using the Backward Design Teaching
Approach in the English for Communication Course for Primary Education
Level Students at Tutorial Schools in Nong Khai Province

รุ่งนภา คีเลอร์ (RungnaphaKeeler) ¹สาริพันธุ์สุวรรณ (SareepanSupawan)²

สุมาลีสังข์ศรี (SumaleeSungsri)³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนกวดวิชา จังหวัดหนองคาย ที่เรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การสอนแบบย้อนกลับและ (2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนดังกล่าวที่มีต่อการสอนแบบย้อนกลับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนกวดวิชา จังหวัดหนองคาย ที่เรียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 30 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ (1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับการสอนแบบย้อนกลับในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวน 16 แผน (2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ (3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการสอนแบบย้อนกลับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยปรากฏว่า (1) นักเรียนระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนกวดวิชา จังหวัดหนองคาย ที่เรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การสอนแบบย้อนกลับมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ดังกล่าวก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ (2) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการสอนแบบย้อนกลับโดยภาพรวมอยู่ในระดับ มากขึ้นไป

คำสำคัญ กิจกรรมการเรียนรู้ การสอนแบบย้อนกลับประถมศึกษา โรงเรียนกวดวิชา

¹นักศึกษาลัทธิศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต แผนกวิชาการศึกษา นอกระบบ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

²รองศาสตราจารย์ ดร. ประจำแผนกวิชาการศึกษา นอกระบบ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

³ศาสตราจารย์ ดร. ประจำแผนกวิชาการศึกษา นอกระบบ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

Abstract

The objectives of this research were (1) to compare pre-learning and post-learning achievements of primary education level students at tutorial schools in Nong Khai province who learned from learning activities management using the Backward Design teaching approach in the English for Communication Course; and (2) to study the students' satisfaction with the Backward Design teaching approach. The research sample consisted of 30 randomly selected primary education level students at tutorial schools in Nong Khai province during the second semester of the 2015 academic year. The employed research instruments were (1) 16 learning activities management plans for the Backward Design teaching approach in the English for Communication Course; a learning achievement test; and (3) a questionnaires on student's satisfaction with the Backward Design teaching approach. Statistics used for data analysis were the percentage, mean, standard deviation, and t-test. The research findings showed that (1) the post-learning achievement of primary education level students at tutorial schools in Nong Khai province, who learned from learning activities management using the Backward Design teaching approach, was higher than their pre-learning counterpart achievement at the .01 level of statistical significance; and (2) the students' overall satisfaction with the Backward Design teaching approach was at the highest level.

Keywords: Effects of learning activities management, Backward design, Primary education level, Tutorial school

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

บทนำ

สภาพประเทศไทยกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี 2558 ทำให้การสื่อสารภาษาอังกฤษทั้งการฟัง การอ่าน การพูด เขียน เป็นเรื่องที่มีความสำคัญมากยิ่งขึ้นทั้งนี้เนื่องจากความก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนความสะดวกรวดเร็วในการติดต่อคมนาคมทำให้ประเทศต่างๆ มีความใกล้ชิดกันต้องพึ่งพาอาศัยกันมากขึ้น จึงเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาต่างประเทศเป็นภาษาสากลในการสื่อสารใน ภูมิภาคนี้ต่อไป สถานศึกษาทั้งในโรงเรียนและโรงเรียนกวดวิชาต่างก็เห็นความสำคัญในเรื่องดังกล่าวโดยมีการ พัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษในรูปแบบต่างๆ เช่น มีการเปิดภาคภาษาอังกฤษในหลักสูตร English Program (EP) และ International Program (IP) โดยการสอน 3 วิชาจำเพาะ คือ วิชาภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์เป็น ต้น โรงเรียนกวดวิชาในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของการจัดการศึกษาเพื่อส่งเสริม สนับสนุนการศึกษาแบบปกติ จึง เล็งเห็นความสำคัญของผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อรองรับการเป็นประชาคม อาเซียนเช่นกัน โดยเน้นทักษะการอ่านและเขียน

ทักษะการอ่านถือว่าเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับทักษะการฟัง พูด และเขียน เพราะผู้เรียนมีโอกาสนำทักษะเหล่านั้นไปใช้มากกว่าทักษะการอ่าน (สุภัทราอักษรานุเคราะห์, 2532) การอ่านถือเป็น เครื่องมือพัฒนาสมองและทักษะการแก้ปัญหาเพราะการอ่านไม่ได้อ่านเพื่อจดจำเนื้อหาข้อคิดเห็นของผู้เรียนเท่านั้น หากแต่การอ่านช่วยให้สมองได้ฝึกฝนทำงานให้ดียิ่งขึ้นให้มีพลังในการเข้าใจปัญหาต่างๆ ได้ถูกต้องรวดเร็วและรู้จัก แก้ปัญหาต่างๆ ได้อย่างฉลาดการอ่านยังช่วยสร้างความเจริญแก่ประเทศชาติด้วยเพราะความเจริญของประเทศชาติ สามารถวัดได้ด้วยการอ่านหนังสือของผู้คนในประเทศนั้นประเทศใดมีการผลิตหนังสือมากและมีประชากรรู้หนังสือ อ่านหนังสือมากประเทศนั้นจะพัฒนาไปได้อย่างรวดเร็ว (ศรีวิไลพลมณี, 2545) นอกจากนี้ทักษะที่มีความสำคัญ ควบคู่กับทักษะการอ่านก็คือทักษะการเขียนเพราะเมื่อต้องการจะทราบว่าผู้เรียนมีความเข้าใจในการอ่านหรือไม่ ต้อง ใช้การเขียนเป็นการถ่ายทอดข้อมูลและทักษะการเขียนยังถือเป็นทักษะที่ยากที่สุดในบรรดาทักษะทั้ง 4 เนื่องจาก ทักษะการเขียนเป็นทักษะเชิงผลิตที่ต้องใช้ความคิดการเรียบเรียงเนื้อเรื่องโดยใช้คำและโครงสร้างไวยากรณ์และการ เขียนสรุปใจความสำคัญมากกว่าทักษะอื่นๆ (วิสาขจิตต์, 2541) ทักษะการเขียนมีความสำคัญมากในการเรียน ระดับสูงเพราะผู้เรียนต้องใช้ทักษะการเขียนเพื่อแสดงว่าเข้าใจในเนื้อหาที่อ่านและสามารถถ่ายทอดเนื้อหาของสิ่งที่ ได้เรียนรู้มาด้วยโดยเฉพาะทักษะการเขียนสรุปความเพราะการเขียนสรุปความนั้นถือเป็นรูปแบบการเขียนที่สมควร ได้รับการพัฒนาฝึกฝนเพราะแสดงถึงความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่านและความสามารถในการถ่ายทอดความคิดออกมา อย่างเป็นระบบซึ่งการเขียนสรุปความเพียงประโยคเดียวก็เป็นการสร้างความคงทนในการจำ (Harris and Sipay, 1990) การเขียนสรุปความจากเรื่องที่อ่านยังช่วยผู้เรียนอย่างมากในการจดจำข้อมูลหรือการเตรียมตัวสอบอีกด้วย โดยผ่านวิธีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนเป็นงานพื้นฐานของครู ผู้ที่มุ่งหวังเพิ่มพูนคุณภาพผู้เรียน ลดความ แตกต่างระหว่างเด็กเก่งกับเด็กอ่อนและพยายามจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นำสู่ผลการเรียนรู้ได้จริง วิธีหนึ่งที่ช่วยเพิ่ม คุณภาพการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนได้คือการออกแบบการจัดการเรียนรู้ (Instructional Design) ที่ยึดมาตรฐาน การเรียนรู้หรือเป้าหมายและจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิดในตัวผู้เรียนในท้ายที่สุดมาเป็นกรอบ แนวความคิดหลักในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรอิงเกณฑ์มาตรฐาน (Standard-based Curriculum) นั้นเองการเรียนรู้เริ่มต้นจากจุดมุ่งหมายสุดท้ายในใจคือการเริ่มต้นสู่จุดหมายปลายทางที่ชัดเจน

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

ซึ่งหมายความว่า การเข้าใจว่าผู้เรียนกำลังยืนอยู่ ณ จุดใดและทราบว่าจะไปทางไหนแล้วทุกอย่างก้าวที่กระบวนกรเรียนรู้ดำเนินไปย่อมจะนำผู้เรียนไปสู่ทิศทางที่ถูกต้องเสมอ (Covey, 1989) การออกแบบการเรียนรู้แบบย้อนกลับ (Backward Design) วางอยู่บนพื้นฐานแนวความคิดนี้นั้นหมายความว่า การที่ครูจะเริ่มต้นจัดการเรียนรู้ในเรื่องใดก็ตาม ตัวครูผู้สอนจะต้องมีภาพที่แจ่มชัดในมโนทัศน์ของตนเองก่อนว่า ในการจัดการเรียนการสอนในท้ายที่สุดของบทเรียนหรือแผนการจัดการเรียนรู้นั้นๆ ครูผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อะไรเกิดความเข้าใจและมีทักษะในเรื่องอะไร การออกแบบการเรียนรู้แนวนี้จึงช่วยให้ครูสามารถจัดการเรียนรู้ตามมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตรและไม่หลงประเด็นในการประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามมาตรฐานสาระการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ (ฉัตรแก้วเกษวิเศษ, 2545) วิธีการนี้จึงจะช่วยให้ผู้สอนมีความชัดเจนในเรื่องเป้าหมายและมีความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมการเรียนการสอนและเป้าหมายที่พึงประสงค์

การเรียนรู้แบบย้อนกลับ หมายถึง การออกแบบหน่วยการเรียนรู้จากหลังมาหน้า ซึ่งเป็นการกำหนดเป้าหมายที่ต้องการจะเกิดขึ้นกับผู้เรียนขึ้นมาก่อนแล้วจึงกำหนดภาระงาน และวิธีการประเมินหรือหลักฐานผลการเรียนแล้วนำมาเขียนแผนจัดประสบการณ์การเรียนรู้ซึ่งจะช่วยให้ครูสามารถจัดกระบวนกรเรียนรู้และวัดประเมินผลได้สอดคล้องกับเป้าหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ได้อย่างแท้จริง การจัดทำหน่วยการเรียนรู้ตามแนวการออกแบบหน่วยการเรียนรู้แบบย้อนกลับนิยมใช้กับหลักสูตรแบบอิงมาตรฐาน และการออกแบบหน่วยการเรียนรู้นี้มีไว้เพื่อส่งเสริมการทำหน่วยการเรียนรู้เชิงบูรณาการโดยคำนึงถึงภาพรวมมากกว่าการสอนบทเรียนแต่ละบทเป็นเอกเทศ การสร้างหน่วยการเรียนรู้อาจเริ่มประเด็นปัญหา (Issue) แนวคิดหลัก (Core Concept) ทฤษฎี (Organizing theory) หรือหลักการ (Overreaching principle) ที่เป็นพลวัตรเคลื่อนองค์ความรู้ ซึ่งเมื่อได้ความคิดรวบยอดให้วิเคราะห์หว่าผ้งอยู่ในมาตรฐานใดบ้างหลังจากนั้นจึงนำมาทำเป็นตัวบ่งชี้ (Performance indicator) โดยกำหนดให้ชัดเจนว่าผู้เรียนต้องรู้อะไร สามารถทำอะไรได้ในบริบทใด หรืออาจจะเริ่มจากการกำหนดมาตรฐาน แล้วจึงวิเคราะห์เพื่อกำหนดความคิดรวบยอดและทักษะที่ผ้งอยู่ในมาตรฐานนั้น นอกจากนั้นแล้วครูผู้สอนสามารถนำเรื่องที่ผู้เรียนสนใจมาสร้างเป็นหน่วยการเรียนรู้ แต่ต้องคำนึงว่าเรื่องนั้นมีคุณค่าต่อผู้เรียนและสังคมประกอบด้วยความคิดรวบยอดของสาขาวิชา และสามารถนำความคิดรวบยอดมากำหนดภาระงานที่มองเห็นเป็นรูปธรรมและทำทหายความรู้ความสามารถของผู้เรียน (กรมวิชาการ, 2544)

การออกแบบการเรียนรู้แบบย้อนกลับวางอยู่บนพื้นฐานแนวความคิดอันเดียวกันนั้นหมายความว่า การที่ครูจะเริ่มต้นจัดการเรียนรู้ในเรื่องใดก็ตาม ตัวครูผู้สอนจะต้องมีภาพที่แจ่มชัดในมโนทัศน์ของตนเองก่อนว่า ในการจัดการเรียนการสอนในท้ายที่สุดของบทเรียนหรือแผนการจัดการเรียนรู้นั้นๆ ครูผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ อะไร เกิดความเข้าใจและมีทักษะในเรื่องอะไร การออกแบบการเรียนรู้แนวนี้ จึงช่วยให้ครูสามารถจัดการเรียนรู้ตามมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตร และไม่หลงประเด็นในการประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามมาตรฐานสาระการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ วิธีการนี้จึงจะช่วยให้ผู้สอนมีความชัดเจนในเรื่องเป้าหมาย และมีความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมการเรียนการสอนและเป้าหมายที่พึงประสงค์ โดยในการจัดทำแผนการเรียนรู้แบบ ย้อนกลับมีขั้นตอนที่สำคัญในการจัดทำแผนการเรียนรู้ ดังนี้ คือ (Wiggins and McTighe , 2006) ขั้นแรกระบุเป้าหมายหลักของการเรียนรู้คือการกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ที่คาดหวังจะให้เกิดท้ายที่สุดในตัวผู้เรียน ขั้นที่ 2 กำหนดวิธีการวัดประเมินผลการเรียนรู้คือการกำหนดวิธีการวัดประเมินผลการเรียนรู้แบบรวบยอด ซึ่งควรจะเป็นการวัดพฤติกรรมกรการเรียนรู้เพื่อประเมินว่าผู้เรียนสามารถแสดงพฤติกรรม การเรียนรู้ที่เกิดจากความรู้ความ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

เข้าใจตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ในเป้าหมายหลักของการจัดการเรียนรู้ขั้นที่ 3 วางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เมื่อมีความชัดเจนเกี่ยวกับเป้าหมายการเรียนรู้และหลักฐานที่เป็นรูปธรรมแล้วผู้สอนสามารถเริ่มวางแผนการเรียนการสอนได้และขั้นที่ 4 สร้างแผนการเรียนรู้ กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับภาระงาน และวิธีการประเมินตามที่กำหนดไว้ กำหนดทรัพยากรและสื่อและแบ่งเวลาให้เหมาะสมกับแต่ละกิจกรรมแล้วนำกิจกรรมที่กำหนดไว้มาเรียงลำดับ ก่อน-หลัง เพื่อนำไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่อไป

กล่าวโดยสรุปกระบวนการเรียนรู้แบบย้อนกลับเป็นกระบวนการเรียนการสอนสามารถทำให้ผู้สอนออกแบบการจัดการเรียนรู้ได้ตรงตามมาตรฐานและตัวชี้วัด และนักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง เนื่องจากเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ระบุเป้าหมายหลักของการเรียนรู้ คือการกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ที่คาดหวังจะให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน การกำหนดหลักฐานการเรียนรู้ที่ยอมรับ คือการกำหนดวิธีการวัดประเมินผลการเรียนรู้แบบรวบยอด ซึ่งควรจะเป็นการวัดพฤติกรรมการเรียนรู้ และวางแผนการจัดกิจกรรมและสร้างประสบการณ์ การเรียนรู้ เมื่อมีความชัดเจนเกี่ยวกับเป้าหมายการเรียนรู้และหลักฐานที่เป็นรูปธรรมแล้วผู้สอนสามารถเริ่มวางแผนการเรียนการสอนได้ ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่เหมาะสม

จากการศึกษาแนวทางการจัดการสอนโดยวิธีการเรียนรู้แบบ Backward Design ทำให้สามารถนำมาจัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนได้เกี่ยวกับวิชาต่างๆได้เป็นอย่างดีจากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะออกแบบและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีการสอนแบบ Backward Design สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 และ 6 ในโรงเรียนกวดวิชา จังหวัดหนองคาย ซึ่งเป็นระดับมาตรฐานพื้นฐาน ประกอบด้วยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหลัก 1-4 กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ตลอดปีการศึกษา เป็นระดับขั้นที่เหมาะสมเนื่องจากเน้นการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามมารยาททางสังคมของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ด้วยการฟัง พูด อ่าน เขียน พัฒนาความสามารถในการสื่อสารตามสถานการณ์จริง เรียนรู้คำศัพท์มากขึ้น ขยายวงคำศัพท์กว้างออกไปจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวและคำศัพท์ที่เป็นนามธรรม ซึ่งเป็นระดับการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับการพัฒนา เพราะเป็นระดับที่มีการติดต่อสื่อสารที่สมบูรณ์ทั้ง 4 ทักษะ ซึ่งผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้คำศัพท์มากพอที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การสอนแบบย้อนกลับระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการสอนแบบย้อนกลับ

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนกวดวิชา จังหวัดหนองคาย ที่เรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การสอนแบบย้อนกลับมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ดังกล่าวก่อนเรียน
2. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการสอนแบบย้อนกลับโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากขึ้นไป

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) เป็นรูปแบบการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) แบบศึกษาในการทดลองเป็นแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง โดยมีวิธีการวิจัยดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการสอนแบบย้อนกลับเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจในการเรียน
2. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. วิเคราะห์เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องนำมาสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและเครื่องมือที่เก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน
4. ออกแบบการทดลองและนำเครื่องมือที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง
5. เก็บรวบรวมข้อมูลวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับประถมศึกษา ที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในโรงเรียนกวดวิชา จังหวัดหนองคาย ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวนนักเรียน 60 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับประถมศึกษา ที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในโรงเรียนกวดวิชา จังหวัดหนองคายในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวนนักเรียน 30 คน โดยวิธีการสุ่มแบบง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน โดยมีรายละเอียดในการสร้างเครื่องมือดังนี้

1. การสร้างกิจกรรมการเรียนรู้

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ โดยดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ระดับประถมศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการสอนแบบย้อนกลับสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาในโรงเรียนกวดวิชา จังหวัดหนองคาย จากนั้นวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้

2. สร้างกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการสอนแบบย้อนกลับสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาในโรงเรียนกวดวิชา จังหวัดหนองคายซึ่งประกอบด้วยแผนกิจกรรมการเรียนรู้ 2 เรื่องคือ
1. เรื่อง Fun day จำนวน 8 แผน ใช้เวลาในการสอน 60 นาที : 1 คาบ : 1 สัปดาห์
2. เรื่อง My Collections จำนวน 8 แผน ใช้เวลาในการสอน 60 นาที : 1 คาบ : 1 สัปดาห์ รวมทั้งหมด จำนวน 16 แผน

4. นำแผนกิจกรรมการเรียนรู้ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 4 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับวัตถุประสงค์ ความตรงเชิงโครงสร้าง ความถูกต้องด้านการใช้ภาษา (IOC) ได้ค่า IOC เท่ากับ 0.80

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

5. ปรับปรุงแก้ไขแผนกิจกรรมการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

6. นำกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปหาประสิทธิภาพโดยการทดสอบแบบเดี่ยว การทดสอบกลุ่มเล็กและการทดสอบภาคสนาม ดังมีรายละเอียดดังนี้

6.1 การทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว โดยผู้วิจัยนำชุดกิจกรรมไปทดสอบประสิทธิภาพกับนักเรียนระดับประถมศึกษาในโรงเรียนกวดวิชา จังหวัดหนองคาย ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน จากนั้นวิเคราะห์และปรับปรุงแก้ไข

6.2 การทดสอบประสิทธิภาพแบบกลุ่ม โดยผู้วิจัยนำชุดกิจกรรมไปทดสอบประสิทธิภาพกับนักเรียนระดับประถมศึกษาในโรงเรียนกวดวิชา จังหวัดหนองคาย ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน จากนั้นวิเคราะห์และปรับปรุงแก้ไข

6.3. การทดสอบประสิทธิภาพภาคสนาม โดยผู้วิจัยนำชุดกิจกรรมไปทดสอบประสิทธิภาพกับนักเรียนระดับประถมศึกษาในโรงเรียนกวดวิชา จังหวัดหนองคาย จำนวน 30คน

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อใช้ทดสอบก่อนเรียน(Pre-test) และทดสอบหลังเรียน (Post-test) มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากเอกสารต่างๆ
2. สร้างเป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือกจำนวน 30 ข้อ
3. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรง การใช้ภาษา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น
4. นำแผนกิจกรรมการเรียนรู้ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 4 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับวัตถุประสงค์ ความตรงเชิงโครงสร้าง ความถูกต้องด้านการใช้ภาษา (IOC) ได้ค่า IOC เท่ากับ 0.80

5. ปรับปรุงแก้ไขแผนกิจกรรมการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

6. นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับประถมศึกษาในโรงเรียนกวดวิชา จังหวัดหนองคาย ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

5. นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบแบบทดสอบเป็นรายข้อเพื่อหาข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.25 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.25 – 1.00 ซึ่งผลปรากฏว่าข้อสอบมีความยากง่าย ระหว่าง 0.32 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.28-0.80 จำนวน 30 ข้อ

6. นำแบบทดสอบจำนวน30ข้อไปทดสอบหาความเที่ยงกับนักเรียนระดับประถมศึกษาในโรงเรียนกวดวิชา จังหวัดหนองคาย ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างได้ค่าความเที่ยง 0.89

7. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นฉบับจริง ไปใช้ทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน ตามขั้นตอน ดังนี้

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการสอนแบบย้อนกลับ

2. สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า มีระดับการประเมิน 5 ระดับ จำนวน 16 ข้อ

3. นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรง การใช้ภาษา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น

4. นำแบบสอบถามความพึงพอใจไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ประเมินคุณภาพ โดยการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับวัตถุประสงค์ ความตรงเชิงโครงสร้าง ความถูกต้องด้านการใช้ภาษา (IOC) ได้ค่า $IOC = 0.80$ จากนั้นนำแบบสอบถามไปปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่แก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับประถมศึกษาในโรงเรียนกวตริชา จังหวัดหนองคาย ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คนและนำแบบสอบถามไปปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง

5. นำแบบสอบถามความพึงพอใจไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ขอความอนุเคราะห์จากสาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ออกหนังสือขอความร่วมมือในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ได้จำนวน 30ชุด คิดเป็น 100 % โดยแบ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลสำหรับการหาประสิทธิภาพกิจกรรม

ผู้วิจัยทดสอบประสิทธิภาพกับผู้เรียนสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาในโรงเรียนกวตริชา จังหวัดหนองคาย ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

ตอนที่ 2 ข้อมูลการทดลอง

1. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทดสอบกับกลุ่มทดลอง ระยะเวลา 1 ชั่วโมง

2. ดำเนินการทดลอง โดยให้กลุ่มทดลองเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการสอนแบบย้อนกลับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เวลาสอน 16 สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง

3. ทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยทำการทดสอบเมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการเรียนไปแล้ว 1 สัปดาห์

4. ให้นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการสอนแบบย้อนกลับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้การสอนแบบย้อนกลับ โดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่า ที (t- test dependent) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01

2. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการสอนแบบย้อนกลับโดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และแปลความหมายโดยเทียบกับเกณฑ์

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6
The 6th STOU National Research Conference

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้การสอนแบบย้อนกลับ สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาในโรงเรียนกวดวิชา จังหวัดหนองคาย ผลการวิจัยมีดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้การสอนแบบย้อนกลับสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน โดยใช้สถิติทดสอบค่าที (t-test Dependent Samples) ผลปรากฏ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ของกลุ่มตัวอย่าง

การทดสอบ	N	$\bar{X}$	S.D	$\sum D$	$\sum D^2$	t
หลังเรียน	30	24.93	1.80	447	6,909	27.87*
ก่อนเรียน	30	10.03	1.63			

*p < .01

จากตาราง 1 คะแนนการเรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้การสอนแบบย้อนกลับสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน กล่าวคือคะแนนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย = 24.93 S.D. = 1.63 สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียน = 10.03 S.D. = 1.80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

3. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการสอนแบบย้อนกลับของนักเรียนระดับประถมศึกษาโดยรวมมีความพึงพอใจต่อการสอนแบบย้อนกลับวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้การสอนแบบย้อนกลับ ในภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{x} = 4.64$) และเมื่อแยกเป็นรายข้อ พบว่าด้านที่มีความพึงพอใจสูงที่สุดได้แก่ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ($\bar{x} = 4.86$) รองลงมาคือครูจัดสภาพห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนการสอนความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.82$) และรูปแบบการเรียนการสอนแตกต่างจากการสอนแบบปกติมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ($\bar{x} = 4.39$) ดังตารางที่ 2

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6
The 6th STOU National Research Conference

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการสอนแบบย้อนกลับ

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความพึงพอใจ
ด้านผู้สอน			
1. มีบุคลิกภาพและการแต่งกายเหมาะสมกับความเป็นครู	4.73	0.67	มากที่สุด
2. การเตรียมการสอนของครูผู้สอนมีความพร้อม	4.67	0.72	มากที่สุด
3. สามารถถ่ายทอดความรู้ให้นักเรียนเข้าใจ	4.58	0.81	มากที่สุด
4. จัดการเรียนรู้ที่เน้นความรู้คู่คุณธรรม	4.49	0.56	มากที่สุด
5. กลวิธีสอนของครูสอนให้นักเรียนแสวงหาความรู้เพื่อแก้ปัญหา	4.72	1.02	มากที่สุด
6. สอนโดยฝึกให้นักเรียนคิด ฝึกตั้งคำถาม ฝึกให้เหตุผล และสรุปอ้างอิงการนำความรู้ไปใช้ด้วยกระบวนการกลุ่มหรือระดมสมอง	4.68	0.86	มากที่สุด
7. เน้นทักษะการสื่อสารและการนำเสนอหน้าชั้นเรียน	4.61	0.92	มากที่สุด
8. ครูมีความเป็นกันเองกับนักเรียน	4.79	0.77	มากที่สุด
9. ครูฝึกให้นักเรียนมีการบันทึกผลจากการพูด การอ่าน การฟัง และการเขียน	4.58	0.91	มากที่สุด
10. ครูจัดสภาพห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนการสอน	4.82	0.69	มากที่สุด
ด้านเนื้อหาและกิจกรรม			
11. มีกิจกรรมหลากหลายไม่น่าเบื่อ	4.67	0.66	มากที่สุด
12. รูปแบบการเรียนการสอนแตกต่างจากการสอนแบบปกติ	4.39	0.93	มาก
13. เนื้อหาของกิจกรรมการเรียนรู้มีความน่าสนใจ	4.73	0.82	มากที่สุด
14. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	4.64	0.64	มากที่สุด
15. กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้	4.47	0.55	มาก
16. กิจกรรมส่งเสริมความรับผิดชอบและกล้าแสดงออก	4.42	0.93	มากที่สุด
17. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	4.86	0.66	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.64	0.80	มากที่สุด

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

จากผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การสอนแบบย้อนกลับสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนกวดวิชาจังหวัดหนองคายสรุปผลได้ดังนี้

1. นักเรียนระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนกวดวิชา จังหวัดหนองคาย ที่เรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การสอนแบบย้อนกลับมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการสอนแบบย้อนกลับโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.64

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การสอนแบบย้อนกลับสำหรับนักเรียนในโรงเรียนกวดวิชาจังหวัดหนองคายมีประเด็นที่น่าสนใจควรนำมาอภิปรายผลดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร โดยใช้การสอนแบบย้อนกลับพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญลือ โสตินัย (2550) พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งแสดงว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนแบบย้อนกลับ มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น นอกจากนี้นักเรียนยังมีความคิดเห็นโดยรวมว่าการเรียนการสอนโดยใช้การสอนแบบย้อนกลับทำให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่หลากหลายในชั้นเรียน โดยผู้สอนจะคอยแนะนำและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกภาษาร่วมกันมากกว่าการเรียนแบบเดิมและสอดคล้องกับ การวิจัยของลดดาพร โฆษะโก (2555) ที่วิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ Backward Design ของนักเรียนระดับชั้น ปวช. 2 ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ Backward Design มีคะแนนเฉลี่ยหลังการเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบย้อนกลับวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา มีความพึงพอใจต่อการเรียน โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุดซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญมา โอชา (2552) ได้ศึกษาการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้แบบ Backward Design สารเศรษฐศาสตร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และงานวิจัยของประชุม พันธุ์พงศ์ (2551) ศึกษาการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ของครู ทั้งนี้เพราะวิธีการเรียนรู้โดยการออกแบบการเรียนรู้แบบ Backward Design ทำให้นักเรียนมีความสนใจและมีความกระตือรือร้นในการเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้มีส่วนร่วมและการแสดงออกในกิจกรรมมีความภาคภูมิใจในผลงานสามารถทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มมีการวางแผนทำกิจกรรมกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล แบบฝึกเสริมทักษะโดยใช้แผนผังความคิด จึงเป็นส่วนเสริมหนังสือเรียนทำให้การเรียนรู้ของนักเรียนคงทนและสามารถฝึกปฏิบัติได้หลายๆ ครั้งนอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ในการจัดชั้นเรียนที่สอนโดยใช้การสอนแบบย้อนกลับควรมีการวัดผลความสามารถของนักเรียนพบว่ามีค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียน (24.93) เมื่อเทียบกับค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเฉลี่ยระดับความพึงพอใจ (4.64) แสดงว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถในการเรียนรู้ที่แตกต่างกันมากหลายระดับอยู่ด้วยกันในชั้นเรียนมีผลดีโดยนักเรียนที่เก่งจะช่วยเหลือนักเรียนที่อ่อนกว่าดังนั้นในการจัดชั้นเรียนที่สอนโดยใช้วิธีการสอนแบบ ย้อนกลับควรมีการวัดผลความสามารถของนักเรียน เพื่อให้การเรียนการสอนเกิดประสิทธิผลมากขึ้น
2. หากต้องการรักษาระดับความสนใจของนักเรียนและสร้างบรรยากาศให้แตกต่างจากการสอนปกติ ควรใช้สื่อที่ทันสมัยและมีความหลากหลาย เพื่อกระตุ้นและรักษาระดับความสนใจของผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง
3. ในการออกแบบการจัดการเรียนการสอนแบบย้อนกลับผู้สอนสามารถบูรณาการเนื้อหาให้สอดคล้องกับวิชาอื่นทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างบูรณาการทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ
4. การให้รางวัลเล็กน้อยๆ เพื่อสร้างแรงจูงใจด้านบวกในการตั้งใจเรียนและสร้างความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น คำชม ขนมน รางวัล เป็นต้นเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนให้สนุกสนานและน่าเรียนมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการออกแบบการจัดการเรียนการสอนแบบย้อนกลับควรมุ่งเน้นถึงการปฏิบัติควบคู่ไปกับทฤษฎีและไวยากรณ์ต่างๆ เพราะวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เน้นให้นักเรียนสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามสถานการณ์ แต่การปฏิบัติ เช่น การจัดกิจกรรมบางอย่าง จะต้องคำนึงถึงความสะดวกและความเหมาะสมเช่น ครูสั่งให้นักเรียนนำอุปกรณ์เครื่องกีฬาชนิดต่างๆ หรือของสะสมของแต่ละคนมาเรียนรู้ร่วมกัน อาจจะสร้างความยุ่งยากหรือสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายสำหรับผู้ปกครอง เป็นต้น
2. นอกเหนือจากการวางแผนการจัดกิจกรรมแล้ว เพื่อพัฒนาขีดความสามารถของนักเรียนครูควรสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในระหว่างเรียนด้วยว่ากิจกรรมใดที่นักเรียนชื่นชอบและสามารถปฏิบัติได้ดีที่สุด และสื่อสารได้ดีที่สุด เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครั้งต่อไป
3. ควรมีการนำเสนอสาระการเรียนรู้ท้องถิ่นมาออกแบบการเรียนรู้อย่างย้อนกลับด้วย เพื่อเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ครูสามารถนำการสอนแบบย้อนกลับไปใช้ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษและวิชาอื่นๆ
2. ได้ข้อมูลเป็นแนวทางในการพัฒนากิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้สอนแบบย้อนกลับ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

เอกสารอ้างอิง

- กองวิชาวิทยาศาสตร์, โรงเรียนเตรียมทหาร. (ม.ป.ป.) *การออกแบบการจัดการเรียนรู้แบบ Backward Design*. สืบค้นจาก www.afaps.ac.th/~edbsci/pdf/km/khemi2_bwd.pdf เดือนมกราคม 2558
- ฉัตรแก้ว เภาวิเศษ. (2545). คู่มือการจัดการเรียนรู้อิงมาตรฐาน. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.
- บุญลือ โสตินัย. (2550). “Backward Design” ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านดอนใหญ่ (สิราษฎร์พัฒนา) อำเภอลำลูกเกด จังหวัดศรีสะเกษ. (ปริญญา นิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต . มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ประชุม พันธุ์พงศ์. (2552, 11 กันยายน). การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ของครูโรงเรียนคูเมืองวิทยาคม โดยวิธี Backward Design. สืบค้นจาก <http://kroobannok.com/blog/18033>
- ลดาพร โฆษะโก. (2555). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ Backward Design รายวิชาบัญชีทางหุ้นส่วน ของนักเรียนระดับชั้น ปวช. 2 สาขางานการบัญชี วิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลา. สืบค้นจาก <http://www2.songkhla.ac.th/rs/images/research/radaporn.pdf>
- วิสาขจิตติวัตร. (2543). การสอนอ่านภาษาอังกฤษ. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศรีวิไลพลมณี. (2545). พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมนึกภักทิยธนี. (2546). การวัดผลการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กทม: ประสานการพิมพ์.
- สุภัทราอักษรานุเคราะห์. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- Harris, A. J., & Sipay, E. (1990). *How to increase reading ability*. (10th ed.). White Plains, NY: Longman.
- Grant Wiggins and Jay McTighe. (2005). *Understanding by Design*. (2nd ed.) Retrieved from https://en.wikipedia.org/wiki/Understanding_by_Design